

ze een Voorspel en Scène uit de Edda: „Frühlingsmythe”, waarvoor Lessmann *) zich zeer interesseerde, maar die de componiste zelf toch wat al te Wagneriaansch vond om er vrede mee te hebben. En op eens kwam het benauwend gevoel bij haar op, dat zij toch eigenlijk nog op zeer zwakke voeten stond, dat haar stemvoering gebrekkig was etc. en zij besloot zich nog eens onder strenge leiding te stellen. Samuel de Lange had zich hier gevestigd; zij verliet Berlijn en kwam bij hem werken, den man van het oude contrapunt en van de klassieke vormen. Tot een werkelijk goede fuga kon ze het niet brengen, zoo erkent ze zelf, maar hoevele moderne componisten, behalve Franck en Saint-Saëns, gevoelen zich met de fuga op hun gemak? Men mag evenwel aannemen dat mej. Van Oosterzee, juist omdat het moderne haar al in merg en been zat, zeer verstandig deed nog een poosje bij een man van de oude school, als S. de Lange, ter schole te gaan, alvorens de vleugels vrij uit te slaan. De drang naar instrumenteeren, tijdelijk bedwongen, kwam nu weer boven; zij wendde zich tot Lessmann en deze ried haar Weingartner of Heinrich Urban tot leermeester te kiezen. Weingartner wilde geen les geven †) en zij kwam nu bij Urban, die haar „amper aannam.” Ik laat mej. Van Oosterzee zelf aan het woord over haar eerste onderhoud met den bekenden Berlijnschen leeraar: ‡) „De meester ontving mij vriendelijk, maar verklaarde al spoedig op zijn gewone „derbe” manier, dat hij geen vrouwen aannam: die lieten 't toch altijd varen wanneer zij op zekere hoogte waren; hij had laatst weer eens, op dringende voorspraak van zijn vriend Moszkowski het met een geprobeerd — te vergeefs, en nu gaf hij er den brui van en liep er niet weer in. Koel en rustig stond ik op, weer een bittere ervaring rijker, en wilde

HEINRICH URBAN.

heengaan, toen de stokpaardjes-berijdende professor wat zachter gestemd scheen te worden, van zijn ros afsteeg en tot mijn groote verbazing, na wat meer uitgehoord te hebben, mij toestond nog eens terug te komen en wat mee te brengen. Het „Tannhäuserlied” en een strijkquintett-satz wonnen spoedig het pleit — ik „componirte aber auch *gar* nicht wie eine Dame!” — en ik werd de „Regimentsdochter” onder de jonge krijgers, over wie de meester met scherpen blik en hartig woord als een recht veldheer, véel geacht en op de handen gedragen door allen, waakt.”

Urban was toen een man van ruim vijftig, verscheidene jaren al leeraar aan Kullak's Akademie: tot zijn leerlingen behoort o. a. Paderewski. *) Hij heeft een Symphonie een ouverture, een vioolconcert en liederen geschreven, waarvan niets tot ons is doorgedrongen. Naar de verhalen te oordeelen is hij een eigenaardig type, een beetje „brombeer” en zeer „derb” met zijn leerlingen, doch daarbij vaderlijk goed voor hen. In het begin

*) Sedert 1881 de eigenaar-redacteur van de *Allgemeine Musik Zeitung*, en als muziekcriticus een man van gezag. Hij schreef ook liederen die bijval vonden.

†) Weingartner, die door sommigen na of met Hans Richter voor den besten dirigent wordt gehouden, is in die kwaliteit verbaasd gezocht. Ook componeert hij nog al veel, en hij heeft zich bovendien als schrijver over muziek doen kennen o. a. met een veelbesproken werkje „Die Symphonie nach Beethoven.”

‡) Ned. Muziekkalender.

*) De wereldberoemde pianist heeft ook veel gecomponeerd, en m. i. wordt hij als componist lang niet genoeg gewaardeerd en erkend.